

WIE DAN WEL?

Hijgend en puffend komt een oud krom vrouwtje boven op de top van de berg. Ze is gekleed in oude, grijze vooden. Met een grote grijze sjaal rond haar hoofd en haar hals gewikkeld. En op oude afgetrapte grijze schoenen. Maar zelfs daar houdt het grijs niet op. Ook haar gezicht, haar handen, haar tanden, ... ja zelfs haar ogen, zijn dof grijs. Er is werkelijk geen sprankeltje kleur te zien aan deze oude vrouw.

Maar Dokter Friek kent haar goed genoeg. En als ze dichterbij komt, spreekt hij met zijn hoge, piepende stemmetje: "Wel wel wel, als dat CARA N'DASJ niet is! De vrouw die alle kleur uit de wereld wil doen verdwijnen!"

De grijze ogen van Cara kijken op en op haar beurt spreekt zij: "Dokter Friek, ik had het kunnen weten! Wie anders dan zo'n halvegare als jij zou het in zijn hoofd halen om mij hier naartoe te vragen. Naar dit oude krot! En dan nog op die hoge berg! Oude gek die je bent!", riep Cara.

"Gni hi hi hi hiii", gniffelt Dr. Friek zijn onaangename lach. "Mis Poes, mis poes, mis poes! Je bent helemaal fout! Ik heb niemand hier naartoe gevraagd, mevrouwtje. Ik werd zelf uitgenodigd om hier vanavond te zijn."

"Heb jij mij die brief met de uitnodiging niet gestuurd?", vraagt Cara verbaasd. "Maar wie dan wel?"

"Dat weet ik niet, gni hi hi hi hi... Misschien was jij het wel gewoon zelf, mevrouwtje kleurloos! Misschien wilde je wel wat gni hi hi hi... kleur in je saaie leventje brengen!"

Cara wordt heel boos. Ze neemt een steen van de grond. Een grijze natuurlijk. En ze stapt dreigend roepend naar Dokter Friek toe. "Herhaal dat nog eens als je durft, jij mislukte professor! Dan sla ik je niet grijs, maar ik sla je bont en blauw!" Maar net wanneer Dokter Friek iets terug wil roepen, steekt er plots een felle wind op en ...

wordt vervolgd ...

